

— Τί;

— «Ο, τι θέλετε, ὁμολογήσατε ὅμως καὶ τι.»

Καὶ κατήνεγκε δεύτερον κτύπημα, ἐπίσης σφοδρὸν ὡς τὸ πρῶτον.

Ὁ Κοκονὰς ἐσυλλογίσθη ὅτι ἔπρεπε νὰ κρυγᾷ ὅσῳ ἡδύνατο ἰσχυρώτερον.

— «Ε! ε! εἶπεν. Τί ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε, κύριε; Ποῖος μὲ διέταξε νὰ μεταβῶ εἰς τὸ δάσος;

— Ναί, κύριε.

— Ὁ δούξ τοῦ Ἀλκωνῶν.

— Γράψατε, εἶπεν ὁ δικαστής.

— Ἀν ἐξετέλεστα ἔγκλημα, στήσας πικρὰ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Κοκονὰς, ἡμῖν ὄργανον, κύριε, καὶ ὑπὴκούον εἰς τὸν κύριόν μου.

Ὁ Γραμματεὺς ἤρχισε νὰ γράφῃ.

— Ἀ! μὲ κατήγγειλες, πελιδνόμωτρε, ἐπιθύρῃσεν ὁ βασιανίζομενος. Ἀλλὰ, περὶ μείνει καὶ θὰ ἰδῇς.

Καὶ διηγῆθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Φραγκίσκου εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, τὰς συνεντεύξεις αὐτοῦ μετὰ τοῦ Δεμουῦ, τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐρυθροῦ μανδύου, καὶ ταῦτα πάντα ὁλολύζων δῆθεν καὶ ἐξαναγκάζων δι' ἀποσιωπήσεων νὰ δίδωσιν αὐτῷ ἐνίστε καὶ κτύπημα τι σφύρας.

Ἐπὶ τέλους τόσῳ ἀκριβεῖς, ἀληθεῖς ἀναμφισβητήτους καὶ φοβερὰς πληροφορίας ἔδωκε κατὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλκωνῶν, προσειποῖν τὴν τὴν κατὰ ὅτι ὑπεχώρει εἰς τὰς ἀλγυδόντας, ἐμόρφασεν, ἐβρυχήθη, ὠλόλυξε τόσῳ φυσικῶς, καὶ ἐπὶ τόσῳ διαφόρῳ τόνῳ, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ δικαστής ἐλυπήθη διότι ἠναγκάσθη νὰ γράψῃ λεπτομερεῖας ἐκθετούσας τόσον ἕνα τῶν υἱῶν τῆς Γαλλίας.

— Ἀγαθὴ τύχη! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Καβὸς, ἰδοὺ εἰς εὐπατρίδης ἐννοῶν μὲ μίαν μόνον λέξιν, καὶ ὁ ὁποῖος ἔδωκε πολλὴν ἐργασίαν εἰς τὸν γραμματέα. Ἰησοῦ Χριστέ! καὶ τί θὰ ἔκκμνε, ἂν οἱ σφῆνες ἦσαν ἀπὸ ξύλον!

Ὡς ἐκ τούτου ἐχάρισαν εἰς τὸν Κοκονὰς τὸν τελευταῖον σφῆνα τῆς ἐκτάκτου βασιάνου. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τούτου οἱ ἐννέα ἄλλοι ἤρκουν ὅπως καταστήσωσι τὰς κνήμας αὐτοῦ θρύμματα.

Ὁ δικαστής παρετήρησεν εἰς τὸν Κοκονὰς ὅτι ἕνεκα τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ ἐγίνετο αὐτῷ ἡ μεγάλη αὕτη χάρις, καὶ ἀπεσύρθη.

Ὁ βασιανισθεὶς ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ Καβὸς.

— «Ε! εἶπεν αὐτῷ οὗτος, πῶς πηγαίνωμεν, εὐπατρίδᾳ μου;

— Ἀ! φίλε μου! ἀγαθὲ μου φίλε, ἀγαπητέ μου Καβὸς! εἶπεν ὁ Κοκονὰς, ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ σὰς ἦμαι εὐγνώμων ἐφ' ὅρου ζωῆς μου.

— Καὶ δικαίως, κύριε, διότι ἂν εἴξευρον τί ἔκκμνον διὰ σὰς θὰ ἔβχαλλον ἐμὲ εἰς τὴν θέσιν σας ἐπάνω εἰς τοῦτο τὸ κρεβάτι, καὶ δὲν θὰ μοῦ ἐφείδοντο, ὡς ἐγὼ σὰς ἐφείσθην.

— Ἀλλὰ πῶς συνέλαβες τὴν εὐφυῆ ταύτην ιδέαν;

— Ἰδοὺ, εἶπεν ὁ Καβὸς, τυλίσσων τὰς

κνήμας τοῦ Κοκονὰς διὰ πανίων καθήμαγμένων. Ἐμαθον ὅτι ἐδικάζεσθε, ἔμαθον ὅτι ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνα ἤθελε τὸν θάνατόν σας, ἐμάντευσεν ὅτι θὰ σὰς ἐβασάνιζον καὶ ἔλαβον τὰ μέτρα μου.

— Κινδυνεύσας;

— Κύριε, εἶπεν ὁ Καβὸς, εἰσθε ὁ μόνος εὐπατρίδης ὁ ὁποῖος μοῦ ἔδωκε τὴν χεῖρα, καὶ ἔχει κἀνὲς καὶ μνημονικὸν καὶ καρδιάν, ὅσον καὶ ἂν ἦναι δῆμιος, ἴσως δὲ καὶ διότι εἶναι δῆμιος. Θὰ ἰδῇτε αὖριον πόσον ταχέως θὰ ἐκτελέσω τὴν ὑπηρεσίαν μου.

— Αὖριον;

— Αὖριον, βεβχίως.

— Ποῖαν ὑπηρεσίαν;

Ὁ Καβὸς παρετήρησεν ἔκθαμβος τὸν Κοκονὰς.

— Πῶς ποῖαν ὑπηρεσίαν; Ἐλησμονήσετε λοιπὸν τὴν ἀπόφασιν;

— Ἀ! ναί, πράγματι, τὴν ἀπόφασιν, εἶπεν ὁ Κοκονὰς. Τὴν εἶχον λησμονήσει.

Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι δὲν τὴν εἶχε λησμονήσει, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐσυλλογίζετο.

Ἐσυλλογίζετο μόνον τὴν ἐκκλησίαν, τὸ ἐν τῷ ἱερῷ κεκρυμμένον ἐγγχειρίδιον, τὴν Ἐρρικέτταν καὶ τὴν βασίλισσαν, τὴν θύραν τοῦ ἱεροῦ, τοὺς δύο ἐπὶ τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους περιμένοντες ἵππους, τὸν ἐν ἀνοικτῷ ἀέρι δρόμον, τὴν ἐκεῖθεν τῶν συνόρων τῆς Γαλλίας ἀσφάλειαν.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Καβὸς, πρέπει νὰ σὲ φέρωμεν ἐπιδεξιῶς ἀπὸ τοῦ κραβδάτου εἰς τὸ φορεῖον. Μὴ λησμονήτε δὲ ὅτι δι' ὅλον τὸν κόσμον καὶ δι' αὐτοὺς ἔτι τὸν ὑπὲρτας μου ἔχετε σπασμένους τὰς κνήμας, καὶ ὅτι εἰς κάθε κίνημα πρέπει νὰ φωνάζετε.

— Ἀοι! ἐκρύγασεν ὁ Κοκονὰς, ἰδὼν τοὺς δύο ὑπὲρτας φέροντας τὸ φορεῖον.

— Ἐμπρός! ἐμπρός! ὀλίγον θάρρος, εἶπεν ὁ Καβὸς. Ἀν τώρα φωνάζετε, τί θὰ κάμετε ἔπειτα;

— Ἀγκυπητέ μου Καβὸς, μὴν ἀφίσετε σὰς παρκαλῶ νὰ μὲ ἐγγίσωσιν οἱ ἀξιότιμοι βοηθοὶ σας. Ἰσως αὐτοὶ δὲν ἔχουσι τόσῳ ἐλαφρὴν τὴν χεῖρα, ὅσον ὑμεῖς.

— Θέσατε τὸ φορεῖον πλησίον εἰς τὸν κραβδάτον, εἶπεν ὁ μαστρο-Καβὸς.

— Οἱ δύο ὑπὲρται ὑπήκουσαν. Ὁ μαστρο-Καβὸς ἔλαβε τὸν Κοκονὰς εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὥσαντι ἦτο παιδίον, καὶ ἀπέθετο αὐτὸν ὑπτιον ἐπὶ τοῦ φορείου, ἐκπέμποντα μεθ' ὅλας αὐτὰς τὰς προφυλάξεις ἀγρίας φωνάς.

Ὁ ἀγαθὸς δεσμοφύλαξ ἐφάνη τότε φέρων φανόν.

— Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶπε.

Καὶ οἱ φέροντες τὸν Κοκονὰς ἤρξαντο βαδίζοντες, ἀφοῦ ὁ εὐπατρίδης ἐσφιγξεν ἔτι ἀπαξ τὴν χεῖρα τοῦ Καβὸς.

Ἡ πρώτη χειραψία εἶχε φέρει τόσῳ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα, ὥστε ὁ Πεδεμόντιος δὲν ἡδύνατο νὰ ἦναι δύσκολος πρὸς ἐπανάληψιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Εἰς τὸ κιάσκιον ἡ περίπτερον τοῦτο, κηχωσμένον ὑπὸ δάσος πλατάνων, εἶχεν ἀναθέσει ὁ σουλτάνος εἰς τὸν Φαῖδ νὰ ἐπιστατήσῃ. Καὶ ἐπειδὴ αἱ ξύλιναι οἰκοδομαὶ κτίζονται ὡς διὰ μαγείας, ἀπὸ ἐνὸς μηνός, ἀφ' οὗ ὁ νέος ὑπῆγεν εἰς Βέτικος, τὸ περίπτερον ἠϋζκνε ταχέως, οἱ κῆποι διεγράφοντο πλήρεις ἀνθέων καὶ περιστέρων, — εὐνοουμένων τοῦ σουλτάνου, — ῥύαξ δὲ τις τεμνόμενος δι' ἀγροτικῶν γεφυρῶν εἰλίσσετο ὀφιοειδῶς διὰ μέσου τοῦ χλοερῶ ἑδάφους.

Ὁ ταλαίπωρος ποιητής, μάλλον παρὰ ποτε ἐρωτευμένος, εἶχε διέλθει ἐκτὶ μελαγχολικὸν *Paradeo*. Τὸ κάλλος τῆς περικυκλώσεως αὐτὸν θέσεως καὶ τοι χρυσουμένης ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ Μαΐου, δὲν ἡδυνήθη νὰ τὸν εὐφράνῃ. Οἱ ποιηταὶ ἔχουσι τοῦτο κοινὸν μετὰ τῶν γυναικῶν, ὅτι, ἐπειδὴ ἡ φαντασία κατέχει μέγα μέρος ἐν τοῖς πόθοις αὐτῶν, ἡ ἀπουσία ἀντὶ νὰ μετριάσῃ τὸ πάθος των, ἀπ' ἐναντίας ἐξάπτει αὐτὸ μέχρι παραφροσύνης, διότι ἡ μοναξία εἶναι πολὺ κακὸς σύμβουλος ὅταν τις ἦναι ἐρωτευμένος.

Πλήρης ζωῆς καὶ ἔρωτος ὁ Φαῖδ-Βένης ἐσυλλογίζετο συχνότερον τὴν Γκιούλ-Χανούμ, ἀφ' οὗτου διετελεῖ κεχωρισμένος ἀπ' αὐτῆς. Ναί μὲν, ἀκολουθῶν τὴν συμβουλὴν τοῦ φίλου του Τζελάλ, εἶχε στείλει εἰς τὸ κονάκι τοῦ Σείχ-ούλ-Ἰσλάμ τὰ ὠραιότατα ἄνθη τοῦ αὐτοκρατορικοῦ κήπου καὶ τοὺς γλυκυτάτους φθόγγους τῆς λύρας του, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπάσαι αἱ ἀποστολαὶ αὐτοῦ ἔμενον ἄνευ ἀπαντήσεως, ὁ Φαῖδ-ἐφέντης ἐξῆγεν ἐντεῦθεν δυσάρεστον συμπέρασμα. Ἡδύνατο ἡ Γκιούλ-Χανούμ νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς ἀπλοῦν αὐλικόν, ὅταν ὁ σουλτάνος κατεδέχετο νὰ σκέπτηται περὶ αὐτῆς;... Ἐν τῇ ζηλοτύπῳ ὀργῇ αὐτοῦ δὲν ἐσκέπτετο ὅτι εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ πρώτου Μολλά τῆς Τουρκίας τὸ νὰ γίνῃ ἡ ὀγδόη σύζυγος τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ, ἀσθενοῦς καὶ φαντασιότροπου, δὲν ἦτο μέλλον ἐπιθυμητόν· ὅτι ὁ σουλτάνος ἀποθνήσκων κατεδίκαζε διὰ τοῦ νόμου εἰς αἰώνιον χρεῖαν τὰς γυναῖκάς του ἔστωσαν καὶ εἰκοσαέτιδες καὶ μίαν μόνην ὥραν σύζυγοι τοῦ σουλτάνου. Ὅσον μάλλον αἱ μουσουλμανικαὶ οἰκογένειαι ἐπιζητοῦσι διὰ τὰς θυγατέρας των τὸν γάμον μετὰ νεαροῦ σουλτάνου, τοσοῦτον ἀποφεύγουσιν αὐτόν, ὅταν οὗτος πλησιαίῃ νὰ παρχωρήσῃ, ἀποθνήσκων, τὸν θρόνον εἰς τὸν διαδοχόν του.

Ἀφ' οὗτου ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἐπέστρεψεν ἐκ Προύσης καὶ ἀπεποιήθη τὸν ἐν Τόπ-χανὲ ἐτήσιον γάμον, τὸν θεώρουσαν πλεονὺς ὡς ζῶντα νεκρόν. Ὁ δὲ θάνατός του ἦτο μόνον ζήτημα χρόνου, καὶ ὁ Ἀζίζ-ἐφένδης, ἔβλεπε προσερχομένους αὐτῷ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοὺς νεοφύτους ἐκείνους αὐλικούς, οἵτινες πρῶτοι ἐγκαταλείπουσιν ἕνα μονάχην ἵνα πορευθῶσιν εἰς τὸν ἀσπασμόν ἄλλου, — ὅμοιοι πρὸς τὰ ἐρείπια ἐνὸς πα-

λατίου χρησιμεύοντα πρὸς ἀνέγερσιν ἄλλου· τοὺς τοιοῦτους δὲ ἀπαντᾷ τις ἐν πάσαις ταῖς χώραις. Μόνον πιστοὶ τινες εἶχον μείνει παρὰ τῷ σουλτάνῳ· σπεύδοντες δὲ νὰ εἰπώμεν ὅτι καὶ ὁ Φαῖδ συγκατηριθμεῖτο μεταξὺ αὐτῶν.

Ἡ τοιαύτη λιποταξία τῶν αὐλικῶν του, οἵτινες πρότερον ἦσαν τόσον πρόθυμοι εἰς τὰ θελήματά του, προεγνώρισε τῷ Ἀβδουλ-Μετζίτ ἐτι ταχύτερον τὸ προσεγγίζον τέρμα μᾶλλον παρὰ ἢ ὑποσκαπτοῦσα τὴν ζωὴν του νόσος.

— Ὅταν αἱ χελιδόνες φεύγωσιν, εὐκόλως ἐννοεῖ τις ὅτι ὁ χειμὼν προσεγγίζει, ἔλεγε περὶ τούτου ὁ σουλτάν Ἀβδουλ-Μετζίτ. Τὴν προσέγγισιν τοῦ τέλους μου συμπεραίνω ἐκ τῶν ἀπομακρυνομένων ἀπ' ἐμοῦ.

Ὁ Φαῖδ-Βέης εἶχε μείνει τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐν Τοκάτῃ, ἀφιερῶν τὰς ἡμέρας του εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Γκιουλ καὶ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του. Αἱ τῆς πολιτικῆς φῆμαι οὐδ' ἐλαφρῶς ἤψαντο αὐτοῦ· διό, ὅτε ἐπορεύθη εἰς Σουλτάν· Ἀχμέτ ἵνα χαιρετίσῃ τὸν Ἀβδουλ-Μετζίτ, ἐτρόμαξεν ἰδὼν τὰς ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Παδισάχ προόδους τῆς νόσου. Σχεδὸν ταυτοχρόνως παρρητήρησε καὶ τὴν Γκιουλ, τοῦτο δὲ ἤρκεσεν ὅπως λησμονήσῃ τὸν Σουλτάνον. Μεμεθυμένος ἐκ τῆς παρουσίας τῆς νεάνιδος, καὶ θέλων ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ τὴν ἰδῇ πάλιν, εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν ἀμαξίαν τῆς ὅτε ἀπεμακρύνθη ἐκ τοῦ τζαμίου, καὶ εἶχε σταθῇ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ κοιναρίου τοῦ Σείχ-ουλ-Ἰσλάμ, κρατούμενος ὑπὸ δυνάμεως ἀνωτέρας τῆς θελήσεώς του, ὑπὸ τῆς δυνάμεως τῆς εἰμαρμένης.

Ἐνταῦθα λοιπὸν ὁ Φαῖδ εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ἰτζεδδιν-ἐφέντη, καὶ εἶχεν ἰδεῖ τὸν φαντατικὸν *μπερκιρτζήν* ὁρμῶντα κατὰ τοῦ Μολλά. Μὴ δυνάμενος νὰ τὸν κρατήσῃ, ἐρρίφθη πρὸ αὐτοῦ καὶ ἔλαβε τὸ διὰ τὸν Σείχ-ουλ-Ἰσλάμ προωρισμένον τραῦμα. Οὐδέποτε κατηνέχθη ὀδύνη γλυκυτέρα, καὶ τραῦμα *γιαταγαρίου* μᾶλλον νύλογοι- μένον τούτου! Τὸ ν' ἀποθάνῃ διὰ τὴν Γκιουλ-Χανούμ θὰ ἦτο τὸ γλυκύτατον τῶν ὁνείρων του. Σῶζων τὸν πατέρα τῆς, δὲν καθίστατο αἰφνης φίλος καὶ εὐεργέτης αὐτῆς, ἐν ᾧ τῇ ἦτο ξένος καὶ ἀγνωστος; Διό, ὅτε κεκλιμένος ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὅστις ἐχρησίμευεν αὐτῷ ὡς κλίνη, εἶχεν ἰδεῖ προσερχομένην τὴν νεάνίδα, πᾶσα σωματικὴ ἀλγηδὼν ἔφυγεν ἀπ' αὐτοῦ, ὑπὸ τὴν δύναμιν τοῦ προσφιλοῦς ἐκείνου βλέμματος, ὅπερ ἔκλινεν ἐπ' αὐτοῦ. Ὅπόσας εὐχαριστίας δὲν ἀνέπεμπεν ἐν σιγῇ τῷ Ἀλλάχ, διότι τὸν εἶχε θέσει τόσον καταλλήλως, ὥστε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀσπίς τῷ εὐγενεῖ γέροντι, ὃν τὸ ὑπόκωφον μῖσος λαοῦ φανατικοῦ δὲν ἐσέβετο πλέον;

Ἐπὶ ὁκτὼ ἡμέρας ὁ Φαῖδ-Βέης, ἔμεινε κλινήρης ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ Ἰτζεδδιν-ἐφέντη, νοσηλευόμενος ὑπὸ τῶν δούλων καὶ τοῦ ἱατροῦ του, δεχόμενος καθ' ἐκαστὴν τὴν ἐπίσκεψίν του, τὸ δὲ κάλλιστον πάντων, ἤκουεν ἀκταπαύστως νὰ ὁμι-

λῶσι περὶ τῆς ἀγαπητῆς του. Ἡρώτα περὶ αὐτοῦ καὶ ἐνδιαφέρετο ὑπὲρ αὐτοῦ· δὲν ἦτο λοιπὸν τοῦτο μυριάκις πλείοντερον ἢ ὅσον ἐζήτηι; Τὸ νὰ μὴ ἐμπνέῃ τις ἐνδιαφέρον εἰς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ, εἶναι μία ἐξ ἐκείνων τῶν λυπηροτέρων διαψεύσεων τῶν ἐλπίδων, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ δοκιμάσῃ τις. Δὲν ἐρρέθη πολλάκις: Κἀλλιον τὸ μῖσος παρὰ ἡ ἀδιαφορία;

Τὴν πρώτην μετὰ τὸ Βαϊράμιον παρασκευὴν ἐπειδὴ ἡ Γκιουλ-Χανούμ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ διημερεύσῃ ἐν τῷ παραθαλασσίῳ ἐνδαιτήματι (*γιαλί*), ὅπερ ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐκέκτητο ἐν Βείκος, — ὁ Σείχ-ουλ-Ἰσλάμ οὐδέποτε ἤρνετο νὰ εἰσακούῃ τὰς ἐλαχίστας φαντασιοκοπίας τῆς προσφιλεστάτης θυγατρὸς του — καί- κιον μὲ τρία ζεύγη κωπῶν, κεχρωματισμένον φαῖον, καὶ μὲ ταινίαν χρυσοῦν περὶ τὸ σκάφος, ἔχον δὲ βελούδινον τάπητα ἐρυθρὸν ἐπὶ τῆς πρύμνης, μὲ χρυσοὺς καταπίπτοντας μέχρι τῆς θαλάσσης, περιέμενε παρὰ τὸ κοιναρίον ὅπως ἡ Χανούμισσα εὐαρεστηθεῖσα λάβῃ ἐν αὐτῷ θέσιν. Οἱ λεμβούχοι, ἐνδεδυμένοι βραχία λευκὰ καὶ πολύπτυχα, χιτῶνα ἐκ μεταξίου τῆς Προύσης καὶ φέροντες φέσιον κόκκινον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐκάθηντο ἐπὶ δορῶν προβάτων χρησιμευσῶν αὐτοῖς ὡς ὑποστρωμάτων, μὲ τὴν ἀρπάγην ἐν τῇ χειρὶ, κρατοῦντες παρὰ τὴν προκυμαίνον τὸ ἀκάτιον. Ὁ Βόσπορος, ὅστις καὶ πάντοτε εἶναι ὠραιότατος ὑπὸ τὰς διαφόρους ἀπόψεις του, τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε χρώμα τῆς Μεσογείου. Μόλις κυματῖα τινα ἐκυλίνοντο ἐπὶ τῆς μαρμαίρουσας ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἦν ἀγέλαι δελφίνων ἐποικίλλον μὲ τὴν ὀρειχαλκοειδῆ στολὴν των, διὰ τῶν εὐφροσύνων καμπῶν, ἃς ποιοῦσιν ἀκολουθοῦντες τὰ καίκια. Ἡ Γκιουλ-Χανούμ ἐφάνη περὶ τὴν ἔκτην τῆς πρωΐας ἐπὶ τῆς προκυμαίας, ἣτις ἐκτείνεται παρὰ τὸ κοιναρίον, τρεῖς δούλαι τὴν ἠκολούθησαν. Ναζίκ ἡ τροφὸς εἰσῆλθε πρὸ αὐτῆς εἰς τὸ καίκιον καὶ τὴν ἐβοήθησε νὰ ἐπιβῇ αὐτοῦ. Ἐκάθηντο λοιπὸν ἐπὶ τῶν μεταξωτῶν μαξιλαρίων, ἐν ᾧ μικρὸς τις εὐνοῦχος ἐκάθητο ἐπὶ τῶν γονάτων ὀπισθεν αὐτῶν. Ἀλεξήλια μὲ ζωρὰ χρώματα καὶ οἱ μεταξωτοὶ *φερτζέδες* ἀπετέλουν τερπνότατον σύνολον χρωμάτων ἀπκλῶν ἐπὶ τοῦ κυανοῦ τῆς θαλάσσης ὡς πλαίσιον εἰκόνος. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο καίκιον σχίζον μετὰ τάχους τὴν θάλασσαν, ἦτο ἱκανὸν νὰ ἀμιλλᾶται πρὸς τὰ ἀτμήρη πλοῖα.

Ἐπεται συνέχεια.

K.

Ο ΕΚ ΨΕΓΔΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ

Ξ Ρ Ω Σ

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν]

Ἀγαπᾷ, οὐδὲν τούτου ἀπλούστερον, ἀγαπᾶσθαι, ὅλως διάφορος ἔννοια.

Ὁ Παῦλος Σαρανταέννας ἐκέκτητο κα-

ποῖαν εἰδικότητα εἰς τοῦτο! Πρὸ πολλῶν

μηνῶν προσεκλήθη παρὰ τῇ κυρίᾳ Δουκίᾳ Πρωτοπαπῶφ, χωρὶς νὰ βλέπῃ ἐν αὐτῇ τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν πρὸς ἀπότισιν τῶν ὀφειλομένων.

Ἦτο νεαρὰ χήρα, ξανθὴ, δροσερά, πεποικισμένη δι' ὅλων τῶν θελγῆτρων τῆς νεότητος. Αἱ λίαν παθητικαὶ συνδιαλέξεις τῷ ἦσαν ἀπηγορευμέναι, ὁ Παῦλος περιεστρέφετο εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, εἰς διαφόρους φλυαρίας, διαδοχικῶς, εἰς τὰ τοῦ συρμοῦ δὲ εὐρύτερον.

Καθ' ἣν ἐποχὴν συνέβαινε ἡ ἀληθὴς αὕτη ἱστορία, αἱ κυρίαι προσέθεσαν παράρτημά τι εἰς τὰς χειρίδας των, βλακῶδες τι ὕψωμα ἐπὶ τῶν ὤμων, ὅπερ ἔδιδε καὶ εἰς τὰς εὐειδεστεράς πρᾶδοξόν τι σχῆμα στενωχωρίας.

— Τί δίκαιον ἔχετε, κυρία, ἔλεγεν ἐσπέραν τινά, νὰ μὴ θυσιάσῃσθε εἰς τὸν ἀνόητον αὐτὸν συρμόν!

— Διατί; ἠρώτησεν ἡ χήρα πικρατηροῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Διότι εἶνε ἄχαρις. Μὲ τὰς χονδροειδεῖς ἐκείνας πτυχάς, ὅλαι αἱ κυρίαι φαίνονται ὅτι ἐβυθίσθησαν ἐντὸς τῶν ὤμων. Συνήντησα τὴν πρωΐαν τὴν κυρίαν Φαρδῇ, τὴν χονδρὴν κυρίαν Φαρδῇ, καὶ ἄρις εἰς τὰ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑψώματα ὁμοιάζεν ὡς *καμπούρα* ἢ κάλλιον ὡς Γερμανίς χωρική ἀδεξίως κομψευθεῖσα.

— Παχύνει πολὺ αὕτη ἡ κυρία.

— Οἰκτρῶς! κολυμβᾷ. Ἀ! ἡ εὐσαρκία εἶνε ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς τῶν γυναικῶν. Τὰς γηράσκει προῶως.

Αἱ ὀφρὺς τῆς κυρίως Πρωτοπαπῶφ συνεστάλησαν, καὶ μετὰ τινος τραχύτητος ἂν καὶ προσεπαθήσε νὰ μειδιάσῃ εἶπεν:

— Μήπως συμβουλευήτε καὶ ἐμέ;

— Ἀ! κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Σαρανταέννας, δύνασθε νὰ πιστεύσητε.

— Ἐπειδὴ μὲ παρητηρήσατε λέγων ταῦτα διὰ τρόπου... ἐρωτηματικῶς.

— Ἐθαύμαζον τὴν κανονικότητα, τὴν ἀφθονίαν τῶν μελῶν σας.

— Τὴν ἀφθονίαν; ἐπανελάβε συσπῶσα τὰ χεῖλη, μ' εὐρίσκατε πιθανῶς κολασόν... ὡς τὴν κυρίαν Φαρδῇ;

Μάτην διεμαρτυρήθη, ὠρκίσθη εἰς τοὺς ἀθανάτους θεοὺς ὅτι τῷ ἐφαίνετο ἀνελεπίης, πλέον ἢ ἀνελεπίης, δὲν κατῴρθωσεν ὁμῶς νὰ τὴν φειδῶν!

Τὸ δεῖπνον ἂν καὶ προεμηνύετο εὐχάριστον, παρῆλθεν ἐν τούτοις ἐν σιγῇ. Ἡ Δουκία καθημένη ἀπέναντι, μόλις ἀπεκρίνετο. Οὐχὶ διότι ἀνησχόλει αὐτοὺς ἡ λαίμαργία· καθότι ἐπὶ τοῦ πινακίου τῆς ἄφινε πᾶν ὅτι ἔφερον πρὸς αὐτήν.

— Εἴσθε ἀδιάθετος; ἠρώτησε τρυφερῶς ὁ νέος.

— Πῶς τὸ ὑπεθέσατε;

— Δὲν τρώγετε.

— Διότι δὲν πεινῶ, πιθάνον.

— Κατόπιν ἀνέβη τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν σας.

— Εἶμαι κόκκινη; ἀνέκραξεν ἡ Δουκία ἀνήσυχος.

— Ὡ! ὦ! ὀλίγον τι πορφυρωτέρα τοῦ συνήθους, ἰδοῦ.

Ἐσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς μικρὸν τι